

Forslag saavel som de af et Flertal foreslaaede Ændringer.

Mindretallet er af den Opfattelse, at Straffebestemmelser af den Art, som her foreslaas, kun er egnede til at skade det gode og sunde Organisationsliv her i Landet.

Siden den store Arbejdskonflikt i 1899 er der paa Grundlag af Septemberforliget og Loven om Den faste Voldgiftsret skabt et nyt Retsforhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere.

De mange smaa og planløse Arbejdsstandsningers Tid er forbi, og paa Grundlag af en Lov og Ret, der i Almindelighed respekteres fra begge Sider, er Landets Erhvervsliv nu i mindre Grad forstyrret af Arbejdsstandsninger. Det er Mindretallets Opfattelse, at denne Udvikling vil fortsætte og store ødelæggende Kampe undgaas, naar uvedkommende ikke vælter det Retssystem over Ende, som Arbejdsgivere og Arbejdere først efter Overvindelse af store Vanskeligheder har skabt til lige Betyggelse for begge Parter.

Det foreliggende Forslag er imidlertid saavel moralsk som juridisk af en saadan Art, at det sikkert vil faa højst skadelige Følger. Hele Arbejderklassen vil føle denne Lov som en brutal Udfordring, en Klasselov, hvis Formaal det er at sætte Foden paa Nakken af Arbejderne og svække Fagforeningernes Modstandskraft overfor Arbejdsgiverne. Ved denne Lov tager Staten ved Hjælp af Politi og Domstol Parti mod Arbejderne, og Praktiseringen af en saadan Klasselov kan derfor kun avle Had og fremkalde skæbnesvangre Forstyrrelser og Anarki i Arbejdslivet her i Landet.

Dette vil være saa meget mere beklageligt, som de ulykkelige Erhvervsforhold netop nu kalder paa Samvirken i vort Folk.

Mindretallet kan lige saa lidt tiltræde de af et Flertal stillede Ændringer som det oprindelige Forslag.

Til Grund for Forslagets § 1 laa der muligvis en uklar Tanke om at værne Befolkningen mod kollektive Aftaler af skadelig økonomisk Natur. Men saaledes som Forslaget var affattet, blev § 1 kun et

Værn for daarlige Forretningsfolk og daarlige Arbejdere, der brød deres givne Ord.

Ændringsforslagets § 1 føres nu ind paa bundløst Omraade, idet kun utilbørlige kollektive Aftaler ikke tillægges Retsvirkning. Men hverken selve Forslaget saa lidt som Udtalelser fra Flertallet eller Ministeren giver ringeste Oplysning om, hvad der forstås ved „utilbørlige“ kollektive Aftaler.

Paragraffen aabner derfor en Mulighed for den mest ubegrænsede Vilkaarlighed fra Domsmagtens Side, og Følgen vil antagelig blive, at kollektive Aftaler efterhaanden bliver umulige, selv om de er nok saa berettigede.

Mindretallet kan ganske slutte sig til den Fordømmelse, som Den danske Dommerforening og Den faste Voldgiftsret har fremsat vedrørende § 2. Det er Domstolens Opgave at dømme paa Grundlag af de Oplysninger, som Parterne har tilvejebragt, og højst skæbnesvangert vil det være, om man følger Flertallet, der bringer Dommerne i en Situation, hvor deres Upartiskhed saare let kan anfægtes.

Mindretallets Modstand mod Forslaget retter sig imidlertid særlig mod § 3, der fastsætter Straf og Bødestemmelser i et Omfang og paa et Grundlag, som intet andet civiliseret Land har Magen til.

Efter Ændringsforslaget straffes enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse — derunder Boykotning —, som *tilsigter* at begrænse den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller til at være Medlem af eller staa udenfor en Organisation — Straffen er enten Fængsel eller med formildende Omstændigheder Bøder indtil 100 000 Kr.

Det har ikke været muligt for Mindretallet hos Flertallet eller Ministeren at faa blot en skitsemaæssig Fremstilling af, hvor det strafbare begynder for Handlinger af den omtalte Art, og Loven saa lidt som Motiverne giver nogen Vejledning.

Man indfører svære Straffebestemmelser med Fængsel og Bøder og overleverer disse Straffebestemmelser til Domstolens Skøn.

Om den begaaede Handling er strafværdig, afgøres ikke af Loven, men af den